

и разрешение, сановниците изтръпнаха и го загледаха уплашено. Какво щеше да стане сега с този човек? Те погледнаха владетеля и очакваха лицето му изведнъж да се помрачи, и тъй като той се усмихна, те останаха още по-зачудени. Но те бяха истински смаяни, когато владетелят стана от софрата, и, несдъвкал дори залъка си, приближи до планинеца и като го хвана приятелски за ръката, поведе го към софрата.

— Ти си бащата на Орфея, нали? — попита го той.

Планинецът кимна леко и скромно с глава.

— Ти имаш славно момче! — похвали го владетелят. — Такъв музикант до сега не се е раждал, а не вярвам и за в бъдеще да се роди.

— Да е живо и здраво, харно свири, — отвърна тихо бащата.

— Аз бях зле, много зле, — подхвана възторжено владетелят, — никъде не можех да се свъртя, никого не можех да понасям, не можех да спя, не можех да седя, не можех да лежа, дори не можех да ям. Целият свят ми беше крив, всички мразех, всички като че ли ми пречеха. Ненавиждах хората, а и хората не можеха да ме търпят вече. Аз разбирах това и още повече се дразнех. Виках най-прочутите билкари и лекари от моята базкрайна страна, съветвах се с най-умните си хора, какво да правя и как да се лекувам, но и те не можеха да ми помогнат. Нищо не ме болеше — само ми беше тясно и задушно, нещо все ме издуваше отвътре и не ми даваше покой. Веднъж един от моите най-далечни управители ми изпрати прочут знахар и пътешественик. Той беше от някакво незнайно племе — дори езика ни не можеше да говори добре. Та този знахар ми каза, че ме мъчела невидима болест, че тази болест с време щяла да ми